

I 1117

СВОЈИМ ПОЗОРИШНИХ ДЕЛА.

СВЕСКА ШЕСТА.

ИЗБИРАЧИЦА.

ШАЉИВА ИГРА У ТРИ ЧИНА

С ПЕВАЊЕМ

НАПИСАО

КОСТА ТРИФКОВИЋ.

У НОВОМ САДУ

ИЗДАЈЕ УПРАВА СРП. НАР. ПОЗОРИШТА.

~~1117~~
I 1117
Српска књижара Браће М. Поповића у Н. Саду.

Библиотека за старо и младо.

Годину дана међу Индијанцима. Приповетка из далеког запада у Северној Америци. Написао Ернет Валтер.

Врџање старе Циганке. Приповетка. — Написао Ернет Валтер

Транска породица. Приповетка. Написао Павле Дотрих.

Страдалица на мору. Приповетка из Сунда-мора. Написао Ернет Валтер

Петар Велики цар руски истрелци. — Чудна прича. Приповетке.

Како се оженио руски цар Алексеј, отац Петра Великог. — Опасне науке. — Весела шала. Приповетке.

Млетачки трговац. — Розео и Јулија. — Кобна кројачева мера. Приповетке.

У великој пужди. — Стари шумар. Приповетке Јохана В. Партена.

Десет година у Сибирији. По причању једног осуђеника од Хари Корнера.

На броду китоловаца. Причање из живота бродарског. — Превод.

Морски разбојници. — Штићеник. — Скок у смрт. Три приповетке.

Десет дана на славу. Приповетка, написао А. В. Гавклих.

ЦЕНА ЈЕ СВАКОЈ КЊИЗИ САМО 10 ПАРА ИЛИ 10 ПОТ.

ЗБОРНИК ПОЗОРИШНИХ ДЕЛА.

НА СВЕТ ИЗДАЈЕ
управа српског народног позоришта.

СВЕСКА ШЕСТА.

ИЗБИРАЧИЦА.

У НОВОМЕ САДУ,
СРБСКА НАРОДНА ЗАДРУЖНА ШТАМПАРИЈА.

Byssobut My
J. H. P. 18
Nov 4

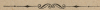

ИЗБИРАЧИЦА.

ШАЉИВА ИГРА У 3 ЧИНА С ПЕВАЊЕМ

НАПИСАО

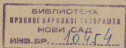
КОСТА ТРИФКОВИЋ.

У НОВОМЕ САДУ,

СРПСКА НАРОДНА ЗАДРУЖНА ШТАМПАРИЈА.

Овај се комад не може приназивати без допуштења управе
српског народног позоришта у Новоме Саду.

ЗАВЕШТАЈНИ ПОКЛОН
БИБЛИОТЕЦИ
СРПСКОГ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
ЂУРЕ ДАВИДОВЦА
ПЕНЗИОНИСАНОГ БИБЛИОТЕКАРА СНП-а

ИЗБИРАЧИЦА.

О С О Б Е :

Соколовић	Зорић.	
Јеца, његова жена . . .	Маринковићка.	
Малчика, њихова кћи . .	К. Савићева.	
Савета, њихова нећака.	Л. Хаџићева.	
Тимић	Соколовић.	
Ката, његова жена . . .	Ј. Поповићева.	
Милица, њихова кћи . .	Л. Маринковићева.	
Бранко	} млади људи за женидбу	Недељковић.
Штанџика		Суботић.
Тошица		Рашић.
Јован, слуга соколовићев		Хаџић.

(Овај се комад приказивао први пут у Новоме Саду
25. априла 1872.)

П Р В И Ч И Н .

ПРВА ПОЈАВА.

(Укусно намештена соба у кући соколовићеној. Малчика стоји пред великим огледалом и намешта се. Око ње стоје отац и мати јој. С десне стране седи Савета до клавира и шпјеле.)

Соколовић, Јеца, Малчика, Савета.

Малчика (пред огледалом) Стоји ли ми добро ова хаљина?

Соколовић. Красно, дете моје, као да је салвевна!

Јеца. Изгледаш у њој као од шећера, рано моја! Могла би се и краљица пред тобом по-стидити!

Малчика. То није истина, мени плаветна боја не стоји добро!

Соколовић. Али дете моје . . .

Малчика. Ту нема али . . . Ја ваљда нај-боље знам!

Јеца. Малчика има право, да јој плаветна боја не стоји добро!

Соколовић. Тако?... Ја нисам знао...
Мислио сам ко...

Малчика. О, није баш ни тако, мени свака
боја добро стоји!

Соколовић. Видиш, жено! Ал' ти увек
мораш да се мешаш у оно, што не разумеш,
само да једиш моју лепу Мицику.

Малчика. Нисам ли вам већ сто пута ка-
зала, да ме не зовете Мициком!

Соколовић. Опрости, дете моје!

Јеца. Да боме, сада опрости кад је већ
речено! Понда још кажеш, да је ја једим!

Соколовић. Ти да, ти је једиш!

Јеца. Ко ја? — Ти је једиш!

Соколовић. То није истина!... Ево, нека
каже Малчика!

Јеца. Добро, нека каже! Је ли, дете моје,
да твоја мати тебе не једи?

Соколовић. Кажи, дете моје, кад је тебе
твој отац једио?

Малчика (срдито) Боже, Боже! Човек би с
вама свиснуо од јада! Зар ви немате другог
посла, већ морате да сте овде око мене као
стража? Гости који час да дођу, а вас није
ни брига!

Јеца. Али, дете моје, ја сам већ све
уредила!

Малчика. А крофне! Зар ће крофне нарасти поред оне луде куварице?

Јеца. Имаш право, дете моје! Морам ја то сама надгледати... Идем одмах у кујну! — Збогом, драго дете моје! Ако ти ова хаљина није по вољи, а ти обуци другу. Хвала богу, имаш доста хаљина! (Оде)

Малчика. А ви отац? Ви се ништа не бривете?

Соколовић. Ја сам се за све постарао.

Малчика. А јесте ли се и за то постарали, да Јован, док сте ви овде, не попије пола бермета?

Соколовић. А, не ће Јован!

Малчика. Да боме, ви увек браните нашега Јована, ја никад немам право!

Соколовић. Боже сачувај! Како ти не би имала право? Ја сам само мислио, ал' кад ти кажеш, онда идем одмах! Само се немој једити. Знам да ти јед поквари апетит, драго дете моје! (Оде)

Малчика. Хвала Богу!

Савета. Драга Малчика, мени се чини, да би ти могла мало блажије поступати са твојим родитељима, јер...

Малчика. Доста, доста! Знам већ, шта хоћеш да кажеш. Твоји родитељи тебе тако воле; све ти чине што год зажелиш, и т. д. и т. д.

Савета. Па зар не би имала право!

Малчика. Право? Може бити! Али шта је мени стало до тога! Ја чиним оно, што ми је по вољи! Не би ли ме томе научити!

Савета. Али ја би ипак рекла —

Малчика. Манимо се тога разговора, и пређимо на што паметније, н. пр. да ти кажем, ко ће све данас к нама доћи. Или можда већ знаш?

Савета. Не знам!

Малчика. А ти чуј! Прво и прво доћи ће породица Тимићева, и то господин отац, госпођа мати и госпођица кћи! Несносан трио!

Савета. За што? Милица је пријатна девојка!

Малчика. О, мани је, молим те, сушта сентименталност! Па је још и заљубљена?

Савета. Не знам.

Малчика. Ал' ја знам, па да би и ти знала, казаћу ти, да је госпођица Милица заљубљена у господина Штанцику.

Савета. То не би био рђав пар људи!

Малчика. Може бити, само што то неће бити пар људи!

Савета. Из узрока, што је господин Штанцика заљубљен у тебе? Је л'?

Малчика. Кажу, драга Савета, тако важу само! Ја о томе још нисам званично изве-

штена. У осталом кад је реч о господину Штанцики, могу ти рећи, да ће и он доћи!

Савета. Била сам сигурна!

Малчика. Моћи ћеш дакле мотрити, је ли заљубљен у мене.

Савета. То ћу оставити Миљци. Па ко ће још доћи?

Малчика. Доћи ће још и господин Тошица. Ха, ха, ха!

Савета. Ти се смејеш?

Малчика. Зар он теби није смешав? Зар не знаш да је тако кратковид, да не види ни корака испред носа?

Савета. Да, да! . . . Мало је кратковид!

Малчика. Мало? Ти то зовеш мало, кад је ономад пољубио Јована у руку, јер му се учинио мој отац? Ха, ха, ха! Ја сам хтела пући од смеја, а он сиромаш поцрвенио до ушију.

Савета. Ти си сувише немилостива према њему, а он сиромаш све трпи.

Малчика. Мора, кад је у мене заљубљен!

Савета. Дакле у реду заљубљених број други.

Малчика. Ипак по реду није други.

Савета. Тако? А колико има још пред њиме?

Малчика. Не зна се још! Али да идемо даље. Најпосле ће доћи још и господин Бранко.

Савета. И он ће доћи?

Малчика. Како ти то нагло питаш!

Савета. Ја? . . . Не би знала за што! Он је за мене, као и сваки други, узимајући што је пријатан, а то ми годи, као што то годи и сваком другом!

Малчика. Имаш право! Бранко је врло пријатан човек, те ће свакога задобити за себе.

Савета. Ти се радо занимаш с њиме?

Малчика. Не ћу да тајим! Рекла би шта више, да ми се допада

Савета. А да се ти њему допадаш, о томе и не сумњам!

Малчика. Мислиш? Не ћу да поричем само из учтивости; у осталом видићемо!

Савета. (за себе.) Да, видићемо!

Малчика. Него, ја би рекла, да гости већ долазе!

Савета. Долазе заиста — идем да јавим стрини. (Оде.)

ДРУГА ПОЈАВА.

Штанчика, Малчика.

Штанчика. (одмах с прата.) Љубим руке, госпођице Малчика! (Пољуби је у руку.) А, красота! Ова вам хаљина стоји, да не може боље бити! Dieser Geschmack!

Малчика. Опет немцате! Не бојите се зар оmlадине?

Штанцика. Touschiert mich gar nicht, само ако сте ви задовољни са мном!

Малчика. Хм! Можда би имала повода и незадовољна бити с вама.

Штанцика. Тако? А смем ли питати због чега?

Малчика. Због оне госпођице, с којом сте на последњој беседи толико кокетовали.

Штанцика. Wie malicieuse! Као да не бисте знали, да ми је до госпођице Милице врло мало стало, или као да нисте уверени, да поред сјајног сунца изчезну све звезде. Него, кад већ споменусте последњу беседу . . . Да, да, на последњој беседи . . . Није ли на последњој беседи и г. Бранко био?

Малчика. Тако ми се чини, да је био.

Штанцика. Ви сте канда и играли с њиме?

Малчика. Сећам се нешто . . .

Штанцика. Ако се не варам две четворке, и то узастопце једну за другом!

Малчика. Хоћете ваљда тиме да рекнете, да се није нашао други играч?

Штанцика. Боже сачувај, јер ја се добро сећам, да сам од вас тек седми кадрил уграбио.

Малчика. Да, била сам на све друге ангажована.

Штанцика. Ни на један са двојцом, али на два са једним.

Малчика. Господин Бранко је врло добар играч!

Штанцика. А није и иначе лош!

Малчина. Знате и то?

Штанцика. Знам! Шта више, то зна и г. Бранко.

Малчика. А шта још зна г. Бранко?

Штанцика. Г. Бранко зна још и то, да ви имате најлепше очи на свету.

Малчика. Заиста? А откуд ви то знате?

Штанцика. То јест... Пардов! Ја то само држим!

Малчика. Само држите!

Штанцика. Је ли вам можда жао, што не знам за цело?

Малчика. Господине, какво је то дрско питање?

Штанцика. Опростите, из мене говори љубомора! Ја завидим и сенци вашој.

Малчика. Добро, добро, знам већ да умете ласкати!

Штанцика. Истина је, није ласкање, верујте ми, госпођице!

Малчика. Морам да верујем, јер сте ми то већ толико пута рекли. Но канда долазе пови гости!

ТРЕЋА ПОЈАВА.

Тошица и пређашњи.

Тошица (држи букет цвећа на леђима). Љубим руку, госпођице Малчика! Ваш свагда понизни слуга!

Малчика. Драго ми је, господине Тошице! То је лепо од вас, да не дате чекати на себе.

Тошица. То није никад био мој обичај, а сада најмање, кад ме ваше пријатно друштво очекује.

Малчика. То се зове учтив одговор! Али шта држите руке на леђима?

Тошица. Не знам, да ли ће бити по вољи... То је маленкост, али од свега срца!

Малчика. Брзо, немојте ме мучити!

Тошица. Мучити? Каква красна реч! Зар би ја био тако срећан, да вас мучим!

Малчика. Ви сте у томе увек срећан!

Тошица. Како сте добри!.. Но сада већ не ћу дуже да вас мучим .. Ево шта је! (Показује букет)

Малчика. Ви сте били и остајете најгалантнији младић нашега доба!

Тошица. Јел' могуће, госпођице? . . . Онда допустите, да вам ову киту цвећа посветим. (Даје јој цвеће, али га испусти пре него што га је Малчика примила.)

Малчика (смеје се.) Ха, ха, ха! (Тошица и Штанцика сагну се наједно, да подигну цвеће, сударе се и падну обоје.)

Штанцика. Али, господине, ви сте врло невешти!

Тошица. Молим, ја нисам крив, ви сте мене гурнули!

Штанцика. Опростићете, ви сте мене!

Тошица. Молим лепо, ви сте мене!

Малчика. Добро, добро, али ко ће моје цвеће дићи?

ЧЕТВРТА ПОЈАВА.

Бранко и пређашњи.

Бранко (који је нећутим стојао на вратима, претрчи и подигне цвеће.) Ја ћу бити тако слободан!

Малчика. Bravo, господине Бранко, то се зове вештина! (Пружи му руку.)

Бранко. Само срећа, госпођице! (Осталима.) Клањам вам се, господо!

Малчика. Драго ми је, господине, да сте одржали реч, те сте дошли!

Бранко. Зар се може не доћи на позив тако љубазне домаћице, као што сте ви, госпођице?

Занета не, јер то би била велика неблагодарност. (Обзире се. — За себе.) Не видим нигде Савете?

Малчика. Ви као да нешто тражите?

Бранко. То не! — Гледао сам само где би могао штап и шешир оставити. А, ено за њих Ђошца! (Остави штап и шешир.)

Штанцика (Малчини тихо) Ја му не верујем, — он тражи нешто друго.

Малчика (исто тако) И то?

Штанцика (исто тако) Госпођицу Савету.

Малчика (исто тако) Мислите?

Штанцика (исто тако) Сигуран сам!

Малчика (исто тако) Видићемо!

ПЕТА ПОЈАВА.

**Соколовић, Јеца, Тимић, Ката, Милица
и пређашњи.**

Соколовић } (заједно) Молим, молим!
Јеца }

Соколовић. Де, разкомотите се!

Јеца. Изволите се сад разузурити!

Тимић. Благодаримо! Госпођице Малчика, ја вам се клањам!

Ката Драга госпођице, мој наклон!

Малчика. Добро нам дошли! Како си Милице?

Милица. Није ми најбоље! Нешто ме глава боли! (За себе.) Још ме није ни погледао!

Малчика (Штанцики тихо) Милица нешто тражи.

Штанцика (исто тако) Мислите?

Малчика (исто тако) Сигурна сам!

Штанцика (тихо) А шта то?

Малчика (тихо) Господина Штанцику.

Штанцика (тихо) А?

Малчика (тихо) Да! (На глас) А, сада смо се сви искупили, можемо дакле на посао!

Сви. Да, да, на посао!

Малчика. Старија господа нека се изволе картати, а ми млађи свет, ми ћемо . . . .
Но? Шта да почнемо?

Тошица. Ја предлажем, да се играмо жмуре!

Сви. Ха, ха, ха!

Тошица. Али молим, то је врло лепа игра!

Малчика. Не прима се г. Тошица! Ви бисте били у великом добиту, јер и невезаним очима тумарате по мраку.

Сви. Ха, ха, ха!

Тошица. Је л' могуће? Ала сте ви враг госпођице Малчика.

Штанцика. Ја предлажем, да играмо н. пр. једну четворку. (Малчика) Госпођице, смем ли молити?

Малчика. Полагано, господине, још не знамо, да ли се предлог примио?

Бранко. Ја га не примам, већ предлажем, да свирамо и певамо.

Малчика. Ваш је предлог најбољи. Примате ли га, господо?

Сви (осим Штанцике и Тошице.) **Примамо! Примамо!**

Тошица. Ја би волио жмуре!

Штанцика. Ја остајем при четворци!

Малчика. Већина решава. Дакле да се свира, а ко је за картање, нека изволи за онај сто!

Тимић. Жено, хоћеш ли се картати?

Ката. О, молим, ја спадам у млађи свет!

Соколовић (Тимићу) **А нас двоје у старији! — Дакле — дарде или шикета?**

Тимић. Дарде, ако је по вољи!

Соколовић. Дакле дарде, — изволите се сти! (Седну и картају се.)

Јеца. Ја идем, да надгледим кујну! (Оде.)

Малчика. Дакле да свирамо! Али, ко да свира?

Сви. Госпођица Малчика!

Малчика. Покоравам се већини, велим већини, јер господин Бранко није гласао за мене.

Бранко. Ви знате, да се ја као журналиста увек држим јавнога мњења.

Малчика. Ја и то знам, да добар изговор новаца вреди (Седне и свира партију из Лучије.) Ова је арија за певање, не би ли сте ме хтели пратити, господине Бранко?

Бранко. Не знам, госпођице, баш ништа из Лучије.

Штанцика. Господин се не занима с операма. Допустите, да вас ја пратим.

Малчика. Изволите! (Штанцика пева, али Малчика прекине свирку и окочи.) Не ваља, не иде добро! Или ја добро не свирам, или ви не певате добро!

Тошица. Да, да, господин Штанцика не пева добро!

Штанцика. То ви, господине, можете најбоље пресудити!

Тошица. А за што то?

Штанцика. За то, што имате велике — музикалне уши.

Тошица. Како ви то разумете?

Малчика. Молим, молим господо, да почнемо што друго!

Бранко. На против, да продужимо певање!

Малчика. Ви сте, господине, мој најупорнији противник, али нева! А сад нека пева ко други, ја сам своје одужила!

Бранко. Можда госпођица Савета.

Малчика (иронично.) Имате право — ја сам на њу и заборавила. Да није било вас, не би се нико ни сетно на њу, али где је само!

ШЕСТА ПОЈАВА.

Савета и пређашњи.

Савета (с врата) Ево ме, драга Малчика!

Малчика. За чудо, господин Бранко као да знаде чине и манџије, јер тек што те је споменуо, а ти си се већ овде створила.

Бранко. Ваша би предпоставка врло ласкава била по мене, само кад би била и истинита.

Савета. А по што није истинита, није ни ласкава.

Бранко (за себе) Како ме одбија!

Савета (за себе) За што ме изазива?

Малчика. Дакле Савета, изволи певати!

Сви. Да, да, госпођица Савета.

Савета (седне за гласовир.) Шта да певам? Ја не знам друго до само српских песама.

Бранко. То вам је најмилије, н. пр. ставковичеву композицију: „Што се боре мисли моје!“

Сви. Да, да, што се боре!

Савета. Као што заповедате! (Одспира једну струну.) Ето, ја сам готова!

Бранко. Још не, госпођице! Ја бих вас молио, да још једну отпевате! Је ли тако, господо?

Сви. Тако је, тако је!

Савета *(за себе.)* Мучи ме! *(На глас.)* Певаћу дакле још једну. *(Почне певати, Бранко упадне и прати је, по свршетку сви тапшу.)*

Малчика. Врло лепо! За чудо, како се твој глас слаже са гласом господина Бранка.

Савета *(за себе)* Она је љубоморна! *(На глас.)* Не увиђам, драга Малчика!

Штанцика. Напротив, госпођица Малчика има право! Није ли тако г. Тошице?

Тошица. Ви то можете најбоље пресудити!

Штанцика. А за што то?

Тошица. Јер имате велике — велике — музикалне ноге! *(За себе.)* Сад сам му вратио!

Сви *(смеју се)* Ха, ха, ха!

Малчика. Није баш најбоље испало, господине Тошице. Али што му драго, шта само сада да почнемо?

Ката. Ја ћу да предложим!

Сви. Чујмо, чујмо!

Ката. Да се играмо залоба!

Сви. Прима се, прима се!

Малчика. Давле залога! Брзо ватајте места! (Сви седеју по вољи.) Ја се срдим на тебе!
(Бади се на Бранка.)

Бранко. За што?

Малчика. За то, што си сео поред Савете.

Брачко. Тако ми се допада! (Бади се на Савету.) Ја се срдим на тебе!

Савета. За што?

Бранко. За то, што не мариш за мене!

Малчика. То се зове искрен бити!

Савета. Молим, то је само у игри!

Штанцика. Опростите, госпођице, нисте казали „тако ми се допада“, ви дајете залогу!

Сви. Да, да, залогу! (Савета да залогу.)

Савета (бади се на Милицу.) Ја се срдим на тебе!

Малчика. За што?

Савета. За то, што још ниси ви речи проговорила!

Малчика. Тако ми се допада! (Бади се на Штанцику.) Ја се срдим на тебе.

Штанцика. За што?

Малчика. Што си несталан.

Штанцика Тако ми се допада! (Бади се на Малчику.) Ја се срдим на тебе!

Малчика. За што?

Штанцика. Зарад твојих погледа!

Малчика (погледи на Браника.) Тако ми се допада! (Баца се на Тошицу.) Ја се срдим на тебе!

Тошица. То ми је врло жао!

Сви (смеју се.) Залогу, залогу!

Тошица. Али, молим —

Малчика. Нисте питали „за што“, дајете залогу!

Тошица. Ваша је реч за мене заповест! (Даје залогу.) Ево залог! Али сада, ја се срдим на госпођицу Малчику. (Баца се у место на Малчику на Катку.)

Ката. На мене, господине Тошице.

Тошица. Опростите; нисам се хтео на вас бацити, већ на госпођицу Малчику. (Смеју се.)

Малчика. Праштамо вам, можете се бацити још једанпут!

Тошица. Ја сам благодаран! (Пређе Малчички.) Молим за мараму!

Ката. Али, господине, ја овде седим!

Тошица. Тако, а мени се учинило, али како ми се само могло учинити!

Малчика. Нисте сретни, господине Тошице, али како му драго, доста је игре! Да судимо сада! (Узме све залог.) Дакле, молим, ви сте поротника. Будите строги, али праведни, и заборавите да су оптужени Срби. Дакле, шта ћемо са овом залогом?

Штанчика. Нека прави тестаменат!

Сви. Прима се!

Малчика. Савета, залога је твоја; Окрену се! (Савета учини.) Ко ме остављаш ово? (Показује пољубац.)

Савета. Мојој Малчики?

Соколовић (у картању.) Зелена дама!

Малчика. Мени дакле пољубац! (Показује велики нос.) А коме ово?

Савета. Господину Штанцики.

Тимић (у картању.) Тиквени горњак?

Малчика. Није од најлепших легата! (Показује две склоњене руке.) А коме ово?

Савета. Милици!

Соколовић (у картању.) Црвена дама!

Малчика. Милици пријатељство! (Показује љушку.) А коме ово?

Савета Господину Тошици.

Тимић (у картању.) Но ако то није луда карта!

Малчика. Доста нежан дар. (Показује срце.) А коме ово?

Савета. Господину Бранку.

Соколовић (у картању.) Једва једаред права карта!

Малчика. Лепо, Савета, господину Бранку — твоје срце!

Савета. Нека ме извини господин Бранко, јер ја не видим!

Бранко (на себе.) Једвако ме одбија!

Малчика. Доста је било! Шта сада да почнемо?

СЕДМА ПОЈАВА.

Јован и пређашњи.

Јован. Изволите, господо, јело је на столу!

Сви. Прима се, прима се!

Бранко (понуди Савету руку.) Смем ли молити?

Савета. Захваљујем, — ја морам у вујну! (Оде.)

Малчика. Дакле, молим, где су кавалерија?
(Приближи се Бранку.)

Штанцика |
Тошица | (заједно) Молим! (Гурну се.)

Штанцика (који је уграбио Малчику.) Али, господине, купиће себи наочаре. (Оде с Малчиком.)

Тошица. Проклети лопов! (Оде с Милицом.)

Штанцика (Кати.) Је ли слободно? (Оду.)

Соколовић (Тимићу.) Изволите само напред! (Оду.)

Бранко (стоји намишљен.) Већ видим да ме не воли!

ОСМА ПОЈАВА.

Савета, Бранко.

Савета (улазећи) Отишли су! (Опави Бранка.) Ах!

Бранко (осврће се.) Ви сте, госпођице! (Приступи јој) Ви рекосте, да идете у вујну?

Савета. Била сам већ!

Бранко. Празни изговори, али ипак довољни, да њиме оправдате ваше понашање на сирам мене.

Савета. Ја вас не разумем, господине!

Бранко. Не разумете ме! Зар ви нисте женска, којој је дано да мушкима ма из очију чита осећања што су им урезана у срцу? Зар се може и помислити, да ви до данашњег дана не приметисте, како ме мучите вашим ладним понашањем?

Савета. Доста господине! (За себе.) Држ' се Савета!

Бранко. Зар ваше срце никада није јаче закуцало? Зар ви баш ни за кога на свету не марите?

Савета. Ко зна!

Бранко. Чујте ме, госпођице! Од првог дана вада сам вас видио, једнако лебди ваш лик пред мојим очима. Од тога доба, ја не имадох друге жеље, већ те, да задобијем у малој, у најмањој мери вашу наклоност.

Савета. Занста, господине?

Бранко. Ви се још сумњате? Не, не, госпођице, ја не умем ласкати, ја не умем да избирам оне слатке речи, којима људи најбожанственије осећање тумаче. Ја знам само једно, а то је: да вас љубим свом снагом душе своје, да вас љубим ватром прве љубави.

Савета (на себе.) О, Боже!

Бранко. Ви ћутите?

Савета (прсно у смеј.) Ха, ха, ха! Ви љубите, — мене, — мене љубите! — Ха, ха, ха! Опростите, господине, није лепо од мене, што се смејем, али то што сам чула, тако је што ново за мене — од вас — да — ха, ха, ха!

Бранко (увбуђен.) Госпођице, ја не налазим да је моја љубав тако смешна!

Савета. Завста не, ја се не смејем вашој љубави — већ предмету ваше љубави. Ха, ха, ха! Опростите, опет сам се занела... Немојте се за то срдити!.. Заборавите на овај тренутак и ствар је свршена.

Бранко. Госпођице, ја вас не разумем!

Савета. Не разумете? Дакле чујте! И ја љубим!

Бранко. Љубите?

Савета. Да — али не вас — већ другог! А сада збогом, господине! Ха, ха, ха! (За себе у пољску.) Како је тешко плаћати дугове! (Оде.)

ДЕВЕТА ПОЈАВА.

Бранко, са тим Јован.

Бранко. Доцкан! Доцкан! Она љуби другог! А мене? Мене исмејава! Са мном се титра! Гром и павао!

Стојим посрамљен као какво деринте! Зар ја писам у стању ни једно сироче да усрећим! Не, ово јој не ћу опростити! Тако ми мога мушкога повоса, ово јој не ћу опростити.

Јован (ступа) Госпођица Малчика пита за вас, господине.

Бранко (за себе) Малчива? Баш како ваља! Чућете о мени госпођице Савета!

(Крај првој радњи.)

ДРУГА РАДЊА.

ПРВА ПОЈАВА.

(Врт код Соколовића, Савета приправља доручак, Соколовић хода горе доле по соби, Јеца седи и плаче.)

Соколовић. Ја ти кажем, жево, да су те проклете вечерње забаве велики трошак!

Јеца. Биле ове трошак или не биле, то је сад све једно! Што мора бити мора!

Соколовић. Али за што да мора бити!

Јеца. За што? За то, што мора! Или ћемо ми зар да будемо гори од других?

Соколовић. Од других! Увек се морамо по другима да равнамо! Када ћемо једаред по нашој вољи живити!

Јеца. Хоћеш ваљда да се отуђиш од целог света?—

Соколовић. А шта ја имам од тога целога света, што ми долази на моје вечерње забаве? То, да ме још онога вечера, док је у мојој рођеној кући, исмејана.

Јеца. Исмејана?

Соколовић. Да како, исмејана! Јер ако потрошиш на такву забаву мање него што би могао, онда кажу: „Ципија, срам га било, како се није стидио, да нас на такву вечеру позове!“ — Ако пак учиниш више, него што би могао, онда кажу: „Луда, размеће се, потроши једнога вечера толико, да после мора месец дана да гладује!“ Ето, шта се човек хасни од вечерње забаве!

Јеца. Ти си заборавио да имаш кћер на удају!

Соколовић. Нисам, жено, али ја бих волео, да ми ко узме моју кћер зарад ње саме, а не зарад моје вечерње забаве. Зар ја нисам тебе први пут у кујни угледао?

Јеца. Онда су била друга времена!

Соколовић. Реци боље, онда још није било вечерњих забава!

Јеца. Добро, добро, ја се не ћу препирати! Ако ти је што неправдо, а ти кажи Малчики!

Соколовић. Та да, ти би одмах, да се ја са Малчиком свађам, ал' тога не ће бити, Малчика је моје дете!

Јеца. То јест, ваљда је нешто и моје!

Соколовић. У толико што си је родила, али за то она опет мене већма воли!

Савета (за себе.) Како је Малчика сретна!

Соколовић. Иди, Савета, види је ли уста-ла Малчика. Ако није, немој да је пробудиш, а ако јесте, а ти је зови да дорукује, то јест, ако је гладна, јер ако није, ми ћемо још причекати, и онако је тек 10 и по сахата!

Савета. Одмах — ал' гле, ево је где долази и сама!

ДРУГА ПОЈАВА.

Малчика и пређашњи.

Соколовић (иде пред њу.) Слатко моје дете, јеси ли добро спавала?

Јеца (исто тако.) Чедо моје, да ниси ружно сањала?

Соколовић. Јеси ли уморна од јуче?

Јеца. Да ниси ломна?

Соколовић. Па јеси ли гладна?

Јеца. Хоћеш ли мало кафице, или мало теја са шунчицом?

Малчика. Јесам, нисам, хоћу, не ћу, не знам, маните ме се обаните ме се!

Соколовић. Опрости, драго дете, ја сам само хтео .

Јеца. Твоја је мати ко мислила . . .

Малчика. Шта сте ви хтели, шта сте ви мислили, то ми је са свим свеједно! Као да ја немам друга посла, већ само на то да мислим. Савета, је ли готов доручак?

Савета. Јесте, одмах ћу га донети! (Оде.)

Малчика (седне.) Зар ви нисте доручковали?

Соколовић. Никако без тебе!

Јеца Ни за живу главу!

Малчика. Та јесам ли вам сто пута казала, да не чекате на мене!

Соколовић. Та ти си баш јуче рекла . . .

Јеца. Да не доручкујемо без тебе!

Малчика. Јуче је, јуче, а данас је данас!

Савета (уђе.) Ево доручка! (Сви седну на сто.)

Малчика. Ово млеко ништа не ваља!

Соколовић. Тако? Видиш Савета, никада не пазиш, шта узимаш!

Јеца. Све радиш на трашке! Је ли то млеко за јело?

Савета. Али стрина, ово је прави обрет.

Соколовић. Е сад јеси л' је само видно!

Јеца. Па да се човек не једи!

Малчика. О, ја се ни мало не чудим Савета, што све натрашке ради, јер тако ми се чини, као да се од некога времена јако променила!

Савета. Тако! А у чему то?

Малчика. Како се чиниш невешта! Као да ја нисам приметила јуче —

Савета (збуњена) Јуче . . . приметила —

Малчика. Ти си збуњена! Ти дакле признајеш?

Савета. Ја те не разумем!

Малчика. О, добро си ти разумела! Ниси ти бадава вокетовала са господином Бранком!

Савета (за себе) Она дакле не зна! (На глас.) Већ што се тога тиче, ту ми је савест чиста!

Малчика. Како се умеш да претвараш! Али не ће ти помоћи. Ту сам и ја! Разумеш ли, и ја! Са мном је тешко делити мегдан! Јеси ли разумела?

Соколовић. Јеси ли разумела?

Јеца. Упамти добро!

Савета. Ти се вараш, Малчика! Дао би Бог, да се о томе и уверити можеш.

Малчика. Већ знамо, знамо! То се тако само каже!

ТРЕЋА ПОЈАВА.

Јован и пређашњи.

Јован. Ево једно писмо!

Малчика. Дај овамо! (Јован преда и оде, Малчика чита адресу.) Госпођице Малчики.

Малчика. Гле, гле, још ће бити какво љубавно писмо! (Отвори и прочита) Ко би се томе надао! (Смеје се.)

Соколовић } Шта је? Шта је?
Јеца }

Малчика. Чујте и пазите! (Чита):

„Госпођице Малчика
Ви сте за ме прилика,
То сам одмах видео
Само сам се стидео
Да вам најем усмехом,
За то сво писмено,
Поштено је мишљено:
Будите ми женица
То вас моли — Тошица. (Смеје се).

Ха, ха, ха!

Соколовић. Та то је просидба!

Јеца. Од господина Тошице?

Малчика. И то у стиховима, на лепом сатиниратом папиру — са намолованим прободеним срцем, ал' гле, има још и Poscriptuma! (Чита.)

Још се ово додаје
 Пословица српски је,
 Она гласи: Избирач
 Није на отирач!²

А, гледај ти само господина Тошице? Каква безобразлук тако што написати? Овамо момче за избор! Ха, ха, ха! Тошица — мој просилац, са његовим носем! Ха, ха, ха!

Јован (стужи) Ево још једно писмо!

Малчика. Још једно? Да се није господин Тошица предомислио? (Прими писмо, — Јован оде). Госпођи Соколовићи! То је на вас мати!

Јеца. Отвори само, дете моје, па прочитај!

Малчика (учини и чита.) „Поштована госпођо! Ја сам тако слободан био заљубити се у вашу вђер. „Шта?“ За то сам тако слободан умолити вас за њену руку! „Дакле и он?“ „И бићу тако слободан кроз један сахат за одговор доћи. Штанџика Лазић“. Прекрасно та то је већ и други младожења.

Соколовић } Два просиоца?
Јеца }

Савета. Заиста Малчика, то се зове срећа!

Малчика. Срећа! За што срећа?.. Право да ти кажем мене није ни најмање изненадило! Шта више, не бих се чудила да дође и трећи!

Савета. Трећи?

Малчика. Трећи просилац!

Јован *(ступи)* Ево још једно писмо!

Малчика. Шта велиш Савета? Ја бих се чисто опеклала, но ал' одмах ћемо видети. *(Узме писмо. — Јован оде.)* Господину Соколовићу.

Соколовић Мени!

Малчика. Да, отац, и ако немате ништа противно, ја ћу га отворити. *(Учини.)* Потписан је: Бранко.

Савета *(за себе.)* Бранко?

Малчика. А гла-и: „Поштовани господине! Љубазност и доброта, којим ме је ваша мила породица увек предусретала, охрабрила је у мени мисао, да бих могао цео живот свој у њеном пријатном кругу провести. С тога се усуђујем понудити вам се за зета, молећи за руку ваше миле ћерке Малчике. Долазим по одговор за један сахат.“

Соколовић } Трећи просилац!
Јеца }

Малчика Но, Савета, јесам ли погодила?

Савета. Јеси, са свим си погодила! Као да си знала!

Малчика Ти си се збунила!

Савета. Збунила? Зар сам ја збуњена? Ти се вараш, драга Малчика, ја нисам ни најмање збуњена, ни најмање!

Малчика. Што му драго! Доста, да имам три просвоца, могу бирати по вољи!

Савета. Зар ћеш ти тек да бираш?

Малчика. А за што не? Између тројице може се бирати.

Савета. Али ја сам мислила, да твоје срце само за једним може вуцати, и онда је избор свршен!

Малчика. А ако моје срце не вуца ни за једним?

Савета. Онда не треба ни да бираш!

Малчика. Ти се шалиш! Ја ћу да бирам, — да се промислим, и онако ми веће утећи ни један!

Соколовић. Драго дете моје, кад би мене послушала, ја бих световао, да поћеш за Штанциву — он је богат!

Малчика. Не спада у интелигенцију!

Савета. А ти узми Бранва! Он је журналиста!

Малчика. Он ма је сиромах, понда је и озбиљан!

Јеца. А ти узми Тошицу, он је увек расположен!

Малчика. Сувише је лудваст!

Соколовић. Ал ови људи чекају одговора!

Малчика. Нека чекају! Шта је мени бри-

га! Ако чекају, чекају за мном! Разумете ли? За мном! (Оде.)

Соколовић. Али, драго моје дете, ако ме успита! (Оде.)

Јеца. Да, ако ме успита, шта ћу да одговорим? (Оде.)

Савета (опевниши да је сама) Дакле је свршено! Свршено за навек!.. Он ме више не воли!

ЧЕТВРТА ПОЈАВА.

Милица, Савета. за тим Тошица.

Милица (с прата) Добро јутро, драга Савета! Јеси ли ми се надала? Је ли да ниси! Но кад ти кажем зашто сам дошла, одмах ћеш увидити да сам... Али шта је тебе, ти си снуждена?

Савета. Снуждена? Зар ја изгледам снуждена?

Милица. Да како! О, ја те одмах познам, а могу си и представити и због чега! За цело због Малчике! Није ли тако?

Савета. Није! Већ канда ме нешто глава боли!

Милица. Хм! Болн те глава, баш као мене јуче! Већ ми се разумемо, ми девојке! Нас, кадгод нам штогод није по вољи, одмах глава заболи!

Савета. Али, Милице —

Милица. Ђути, ђути! Бадава ћеш се изговарати! Ја судим по себи, а то је најбољи начин, да и другог пресудим. Видиш, и мене је јуче болела глава, то јест, чинила сам се, да ме боли, премда ти Боже знаш, да сам била здрава здравцата, изузимајући малог несташка, који је јако оболео.

Савета. Несташка?

Милица. Да, овога овде! (Показује на срце.) За што да кријем од тебе? Ниси ли ти моја најбоља другарица? Понда у данашње време, драга моја, не треба тако што ни крити, јер ти мушки тако су ти залупани, да и не примете, кад се когод интересира за њих.

Савета. Ја то не разумем!

Милица. Добро ти мене разумеш! Ах, само да ме и он тако разуме!

Савета. Он! Ко то?

Милица. Боже мој, како си данас неспособна! Ко други него Штанџика! Да, драга Савета, ја га волим, искрено га волим, него он као да се слабо осврће на мене.

Савета *(за себе)* Сирота девојка!

Милица. И јуче није ни гледао на мене, цело се вече разговарао са Малчином. То ме је јако спуждило!

Савета. *(на себе)* А тек да зна да Малчику проси!

Милица. Али данас, данас сам се разведрила. Имам ли ја право, да се срдим на њега, кад он и не зна да га ја волим? Или је зар то начин да дозна моју љубав, да ћутим и уздишем? Не, — од сада ћу друкчије! Бићу весела! Шалићу се, титраћу се с њиме. То мушки воле, па сам сигурна, да ће ме заволети!

Савета. Па онда?

Милица. Онда ће ми то једног дана и казати! Ја ћу му на то пасти ово врата, он ће ме после запросити, моји ће ме родитељи дати и ја ћу бити његова жена! Ох, Боже, како ћу ја бити добра женица!

Савета *(на себе)* Не смем даље ћутати, горе је по њу! *(На глас)* Драга Милице, твоје поверење заслужује и моје поверење. Имам и ја нешто да ти откријем, нешто жалоснога!

Милица. Немој ме плашити!

Савета. И ја љубим, љубим човека који не ће, који не сме никада, никада за то дознати!

Милица *(уплашено)* Да није Штанцику? А, то не иде, ја сам прва била!

Савета. Не бој се, Милице! Предмет моје искрене љубави није Штанцика, већ —

Милица. Но?

Савета *(спуздено.)* Већ Бравко!

Милица. Па то је красно! Ти волиш Бранка, ја волим Штанцику, па ће тако да буде двоје сватова!

Савета. Не ће бити ни једних!

Милица. Ни једних? А за што то? Зар ми нисмо вредне њихове љубави?

Савета. То не знам, али знам, да и Штанцика и господин Бранко данашњим даном просе!

Милица. Просе?

Савета. Просе и то Малчику!

Тошица (ва себе) Еј, наопако!

Милица. Дакле доцкан!

Савета. Коме ће Малчика пружити своју руку, то не знам, али то ти се заклињем, да јој због Бранка нећу на путу стојати, ма ме стало мога живота!

Милица. Ето ти! Моји санци! Нестало их во лањскога снега! Боже мој, ала сам ја несретна девојка! А ја још дошла да вас позовем на игранку, што ће код нас сутра бити. Већ смо звали и господина Штанцику и господина Бранка и све познанике. Мислила сам сутра или никада! Лепа забава! (Плачно) Како ће се Малчика ширити са два младожење, а ја, а ми ни једнога! Не, ја бих свиснула од жалости!

Савета. Немој се жалостити! Наћи ће се

и за нас когод! Хајде, хајде, да позовеш Мал-
чику на веселу, врло веселу игранку! (Оду.)

П Е Т А П О Ј А В А.

Тошица.

Тошица. Еј, наопако! Еј, наопако! Ето ти мени белаја! Кад ја просим, мора цео свет да проси, где се ја забленем, мора цео свет да се заблене, што бих ја хтео, то би хтео и цео свет! Зар то није јед? О, Малчика, Малчика! Ти ћеш ме у гроб свалити! Али не ћеш! Није ово тело за опело! Ја ћу се ухватити у коштац, зваћу их на двобој, на пиштоље, на сабље, на топове, како им је воља! Ја сам увређен, ја први пуцам... Пу! Мртав је! Пу! И онај се други копрца! Јест! Ал ето ти полицаје па мога Тошицу за јаку, па с мојим Тошицом у бувару, па с мојим Тошицом пред суд, па с мојим Тошицом на вешала! Охо! То не ћеш доживити, драги мој Тошице, да те обесе! Али шта да радим? Шта да радим?

Ш Е С Т А П О Ј А В А.

Пређашњи, Бранко и Штанцика.

Штанцика (још с врата) Заиста чудно, да смо баш на минут заједно дошли! (Ступе.)

Бранко. Као да смо се договорили. Ал' гле, та ту је и господин Тошица!

Штанцика. Дакле и ви овде? Ха, ха, ха! Ако то није смешно!

Тошица. Да заиста смешно, драги моји пријатељи! (За себе) Да вас ђаво носи!

Штанцика. Јуче смо били овде на забави, дакле је у реду, да се данас запитамо за здравље наше миле домаћице. Није ли тако?

Бранко. Тако је! (За се.) Баш су данас морали доћи!

Тошица. Са свим је тако! (За се.) Како се чине невешти?

Штанцика. У осталом морам признати, да нисам имао намере, да баш данас овамо дођем, већ прошавши поред куће, помислим, дај да сврнем на неколико тренутака, јер више се нећу задржавати. А ви, господине Бранко?

Бранко. Ја? И ја ћу само да упитам за здравље!

Тошица (за се.) Како се путкају! (На глас.) Што се мене тиче, ја сам с том намером дошао, да поседим овде, док ме госпођица Малчица кући не отера. Апропо на дошао! Имао бих вам нешто занимљиво да приповедим.

Бранко и Штанцика. Зањимљиво!

Тошица. Да, врло занимљиво! Преставите себи! Ја уђем лагано на врата са совака!

Штанцика. А оданде ступите у авлију!

Тошица. Лагано у авлију!

Бранко. А из авлије ступите у собу!

Тошица. Лагано, али не у собу, већ ступим само на праг од собе. Кад, ал' чујем неки врло занимљив разговор!

Бранко. У форми чланка?

Штанцика. У стиховима?

Тошица. Али молим, господо, то је био женски разговор!

Бранко. Давле у течној прози!

Тошица. И тицао се вас двојице!

Бранко и Штанцика. Нас?

Тошица. Да, вас! Разговарале су се госпођица Савета и госпођица Милица.

Штанцика. Јесте л' их уочили!

Тошица. Са свим добро! То јест, чуо сам их са свим добро! Оне се јадиковаху, како су несрећне у љубави, јер они, које љубе, не хају за њих!

Бранко. Понда?

Тошица. Понда је рекла Савета, не Милица, не — Савета је рекла! (За себе.) Сад не знам која је рекла!

Бранко. Али шта је рекла Савета?

Тошица (за себе.) Да останем при Савети!
(На глас.) Савета је рекла: Ја волим, искрено волим господина Бранка!

Бранко. Она ме воли!

Тошица. За тим рече Савета — не Милица: ја опет волим искрено Штанцику.

Штанцика. Милица ме дакле заиста воли?

Тошица (за себе.) Сад сам их збунио! (На глас.) На које, на које... шта је оно после било? Да! На које оду у другу собу!

Бранко (за себе.) Савета ме дакле воли! Сада, кад сам се већ одважно, први корак учинио! Доцкан! Доцкан!

Штанцика (за себе.) Да сам био извештан пре, — можда би се предомислио, али сада, сада је доцкан!

Тошица Но — ви ћутите! (За себе.) Очеvidно су збуњени!

Штанцика. Драги господине Тошице, то су девојачке мајсторије, оне су вас спазиле, па су се чиниле као да вас не виде.

Бранко. Те се с вама мало прошалиле!

Тошица. Мислите? (За себе.) Ово су ти праве крље!

П О Ј А В А С Е Д М А.

Јован и пређашњи.

Јован (ступа.)

Штанцика (претрчи му.) А, драги Јоване!

Бранко (претрчи му.) Да, Јоване, иди!

Тошица (претрчи му.) Јоване, кад би добри били.

Штанцика. Да ме пријавите госпођи!

Бранко А не госпођа, већ господину!

Тошица. Госпођици, драги Јоване, госпођици!

Штанцика. Госпођи сам рекао!

Бранко. Господину, јесте ли чули!

Тошица. Ама, кажем вам, госпођици!

Јован. Али молим, господо, ја сад тек не знам!

Штанцика. За име божије, то је бар јасно: пријавите ме госпођи Соколовићки!

Јован. Разумем госпођи Соколовићки! (Пође.)

Бранко Ама стан'те, пријавите ме господину Соколовићу!

Јован. Разумем — господину Соколовићу! (Пође.)

Тошица. Стан'те мало! Пријавите ме госпођици Соколовићевој.

Јован. Разумем! То јест, то јест, сад опет не разумем!

Штанцика, Бранко и Тошица (древну
зједно.) Не разумете?

Јован. Разумем, разумем! (За себе) Само
што опет не разумем! (Оде)

ПОЈАВА ОСМА.

**Пређашњи, за тим Соколовић, а после
Соколовићка.**

Тошица Аво то није сметењак! Овака
створења могла би човека довести до крајно-
сти. Ја важем, човек је најбоље послужен, кад
се послужи сам!

Штанцика. Ви бисте, господине Тошице, и
у томе случају имали лудога слугу!

Тошица. Како то? Ја вас не разумем!
Мислите ли ви мене!

Штанцика. Боже сачувај ја мислим ва-
шега слугу!

Тошица. Онда је што друго — иначе!

Соколовић (стуши Штанцики) Драго ми је,
господине! Баш ми сада рече Јован, да сте
ме тражили.

Штанцика. Да, господине!

Бранко. Опростите, господине, ја сам био
тако слободан!

Соколовић. Дакле ви? А Јован ми рече.

Бранко. Ја бих имао неколико речи из-
међу четири ока.

Соколовић. Између четири ока? (За себе.) Шта да му одговорим? Малчика ми још није ништа казала!

Бранко. Па ако је по вољи, можда у вашој соби!

Соколовић. Да, да, изволите само! (За себе.) Лена неприлика! Малчика ми није ништа рекла. (Оду.)

Соколовићка (ступи.) А, гле, зар је господин Бранко већ отишао, а Јован ми рече —

Штанцика. Јован вас није добро извештавао! Ја сам био тако слободан замолити вас за неколико тренутака.

Соколовићка (за себе) Већ знам шта ће! Само шта да му одговорим?

Штанцика. Па ако нисам на досади, можда бисмо могли у вашој соби.

Јеца. Драге воље! (За себе.) Малчика ми још ништа није казала!

Штанцика. Дакле молим! (Пружи јој руку и оду.)

Тошица. Тако је, један узео тату, други маму, а Тошица мора да чека као осуђен. Тошице, Тошице, под каквом си се ти звездом родио? Ако се добро сећам, мати ми је увек приповедала, да се оне године, које сам се ја родио, појавила репата звезда! Лена звезда! Та-

ко ми и иде све натрашке! Али иде нево!
То је за цело Малчика! (Пређе на ону страну од
куда се чују кораки).

ДЕВЕТА ПОЈАВА.

Пређашњи, Бранко, а за тим Штанцика
Штанцика (претрчи Бранку). Драга госпођи-
це (Сударе се.)

Бранко. Пазите у мало ме нисте очепили!
(За себе.) Неизвестан одговор! Из целог не знам
ништа! Малчики је моја просидба позната. Шта
дакле облева? Гром и пакао, она се устезе!
Можда ћу још и кошар да добијем? Заиста,
њено је понашање врло непојмљиво!

Тошица. Чујем кораке, то ће бити Малчика!
(Пређе на другу страну пред Штанцику.) Драга госпо-
ђице! (Судари се са Штанциком.)

Штанцика. Идите до врага! (За себе.) Крај-
њи безобразлук! Не знам ово, не знам оно! Је
ли то одговор на просидбу? Охо, госпођице
Малчика, сувише сте се високо попели! (Ходе го-
ре доле.)

Бранко (ходе горе, доле, за себе.) Да сам само
могао посумњати, да ће се устезати!

Штанцика (за себе.) Мене они да не приме
оберучке, мене!

Бранко. Још ако се прочује!

Штанцика. Па ако се дозна!

Бранко (судари се са Штанциком, обоје стану и смеју се.)

Тошица. Они се смеју?

Бранко. Драги мој Штанцика!

Штанцика. Драги мој Бранко!

Бранко. Ви сте нешто намргођени!

Штанцика. Ја бих то исто и за вас рекао!

Бранко. Тако ма изгледате —

Штанцика. А и ви мени —

Бранко. Као младожења —

Штанцика. Који ће да добије —

Бранко. Кошар!

Штанцика. И то велики кошар!

Бранко. Дакле сте ви запросили Малчику?

Штанцика. А ви?

Бранко. Пре једнога сата.

Штанцика. Ја пре пет минута!

Бранко. Одите да вас загрлим, драги супарниче!

Штанцика. Овамо, несретни супарниче!
(Загрле се.)

ДЕСЕТА ПОЈАВА

Савета, Милица и пређашњи.

Савета и Милица (ступе виједно.) Ах!

Бранко (Штанцика) Савета!

Штанцика (Бранку) Милица!

(Савета и Милица поклоне им се и оду без речица.)

Бранко и Штанцика (занисале се., Збогом!

(Оду нагло.)

ЈЕДНАЕСТА ПОЈАВА.

Тошица сам, а ва тим **Јован**.

Тошица. Живео! Победа је моја! Господин Бранко је добио кошар, господин Штанцика је добио кошар, а ја, — ја ћу добити Малчику! Идем одмах њојзи!

Јован (отуки.) Госпођица Малчика моли, да је извините, али је за визиту већ доцкан!

Тошица. Доцкан! Доцкан! О, проклето доцкан! (Оде.)

(Завеса пада.)

РАДЊА ТРЕЋА.

(Трем у кући тимићевој. Чује се свирка.)

ПРВА ПОЈАВА.

Тимић и Тимићка (улето обоје у собу и баце се на кашабета.)

Тимић. Уф! Ала сам се уморио!

Тимићка. А тек ја! Трчи овамо, трчи онамо, послужи овде, послужи онде!

Тимић. Једва сам чекао да почну играти, да одморим своје старе кости! А ти, жено?

Тимићка. Ја? Ја немам старе кости! Ја бих могла са свим лако играти, ал немам тенцера!

Тимић. Море, жено, зар се ти не ћеш никада опаметити!

Тимићка. За што сада опет да се опаметим? Нећу да се опаметим!

Тимић. Та ко мислим требало би да увидиш, да за тебе није игра!

Тимићка. Није више за мене? Охо, старче!

Тимић. Охо, бако! Ти си канда заборавила да си се венчала године —

Тимићка. Манимо се година! Женске немају година! Године су мушки послови, а ми се женске не мешамо у мушке послове!

Тимић. За то ти опет можеш имати...

Тимићка. Ево, музика је престала! Брзо да забављамо госте! (Оде.)

ДРУГА ПОЈАВА.

Тошица (сам.)

Тошица. Сав сам се озвојно! Играо сам као бесомучан, подерао сам троје женских ха-

љина, двапут сам пао, све због ње — моје мучитељке! О, Малчика! Једнако трчим за њом, па вребам тренутак за одговор мојој про- сидби! Све бадава! Већ мислим ту је, она се окрене и оде даље! О, Малчика! Ово се дуже не може издржати! Ја морам дознати судбу своју. Идем да је тражим, да јој кажем, да ћу умрети, ако ме буде још дуже овако му- чила! Победа или смрт, то је моја лозинка! О, Малчика! (Оде.)

ТРЕЋА ПОЈАВА.

Савета и Милица (уђу испод руке.)

Милица. Не, не! Ја добро видим! И Штанцика и Бранко са свим су другчији. Бранко једнако гледа на тебе!

Савета. Ти се вараш о Бранку. Што се тиче Штанцике, он заиста гледа на тебе!

Милица. Али ја не гледам на њега! Он је за мене мртав. Не ћу да знам, да је жив, ја га не волим, ја га презирем!

Савета. Лагано, Милице, могла би се преварити!

Милица. Тако? А зар ти још волиш Бранка?

Савета. Ја? Ја не бих знала, за што да га презирем, јер он ми није ништа скривно!

Милица. Тако! А зар то није ништа, кад један мушки, кога ми волимо, и не гледа на

нас, већ другу воли! То су најгори мушки. Таке бих мушке, да сам ја судија, таке бих мушке ја све дала затворити!

Савета. Да их после можеш ослободити, али ћути — ево их где иду, хајмо! (Оду.)

Ч Е Т В Р Т А П О Ј А В А.

Бранко и Штанцика.

Бранко. Ви немате право, што ту сироту Милицу не волите! То је врло добро девојче!

Штанцика. Добро је, и то је истина, али и госпођица Савета има у себи све оне дражи, које би заслужиле чисту и искрену љубав.

Бранко. Да, да, и госпођица је Савета добро девојче!

Штанцика. И ви јако грешите, што се тако мало обзирете на њу.

Бранко. Ја? Ко вам је то рекао! Ја сам госпођицу Савету увек поштовао! Али ви, ви се не обзирете на госпођицу Милицу.

Штанцика. Ви се варате! Ја госпођицу Милицу одавно мотрим, и могу вас уверити, да она код мене стоји у великом поштовању

Бранко. Да, да, само што госпођица Малчика стоји још у већем.

Штанцика. Госпођица Малчика? Завета не! Ја сам је истина запросио, али право да вам кажем, то је била само каприца од мене. Али и ви сте запросили госпођицу Малчику!

Бранко. Истина је! Али ја сам то више чинио из . . . како да вам кажем?

Штанцика. Маните се изговора! Ја од своје стране не ћу се ни најмање срдити, ако добијем кошар. Ја ћу га вама, моме искреном пријатељу, радо уступити.

Бранко. Хвала вам, господине! У осталом, могло би се десити, да ја добијем кошар, и онда будите уверени, да се на вас не ћу ни најмање срдити!

Штанцика. Не ћете имати ни прилике, јер ја сам сигуран, да ће вам пружити своју руку!

Бранко. Видите, ја бих се опет често опкладио, да ће за вас поћи.

Штанцика. Она би у том случају јако погрешила јер у мени не ће никада наћи таквога мужа, као што бисте ви били!

Бранко. На против, господине, ви бисте били сто пута бољи муж него ја!

Штанцика. Не, не, то не могу допустити!

Бранко. Ни ја, господине! Са св'м вам искрено кажем!

Штанцика. Знате, господине Бранко, да се ми налазимо у неком врло, врло —

Бранко Врло смешном положају!

Штанцика. Имате право! (Чује се музика.) Али игра се почела, а ја сам се ангажовао са госпођицом Милицом. Не смем пропусти-ти игру!

Бранко. Ја опет са госпођицом Саветом.

Штанцика. Журимо се! (Одла.)

П Е Т А П О Ј А В А.

Малчика, за тим Соколовић и Јеца.

Малчика. То ми је чудно! Од три про-сноца ни једног играча! Као да су се дого-ворили. Или се можда срде на мене, што их држим у неизвесности? Имали би нешто и право! Крајње је време да се одважим. (Зами-сли се.)

Соколовић и Јеца (ступе) Ево је!

Соколовић. Драго моје дете! Ти си ме довела у велику неприлику! Не знам како да се понашам. Кад видим господина Бранка, не могу да му погледим у очи, све ми се чини, да чека од мене одговора.

Јеца. Тако је исто и код мене кад по-гледим на господина Штанцику. А већ госпо-дин Тошица, тај ме гони на све стране! За то, одлучи се, дете моје!

Малчика. Е добро, кад сте ме већ тако напали, оно ћу да се одважим! Реците прво господину Тошици . . .

Соколовић и Јеца. Дакле за њега?

Малчика. Да је добио кошар!

Соколовић. Сирома Тошица!

Јеца. А за другу двојицу?

Малчика. Боже мој, како сте ме напали!

Јеца. Хоћеш ли Штанцику?

Малчика. И господину Штанцки изјавићете, да је добио кошар! Реците им одмах да ме дуже не муче. (Оде.)

Соколовић. Хвала Богу, кад смо једном на чисто! (Оде.)

Јеца. Сирома Тошица, а мени се све чинило, да ће он бити мој зет!

ШЕСТА ПОЈАВА.

Пређашња и Тошица.

Тошица. Баш добро кад вас нађох, милостива госпо!

Јеца. (на себе.) Да непријатне ствари!

Тошица. Милостива госпо! Биће вам познато, или да, није вам познато, но можда вам је ипак познато, да ја љубим вашу кћер, ваше драгоцево дете, вашу крв и месо, госпођицу Малчку.

Јеца. Знам, господине!

Тошица. Биће вам и то познато, а можда вам и није познато, да сам запресно руку ваше драгоцене ћерке госпођице Малчике.

Јеца. И то ми је познато!

Тошица. О, онда немојте дуже оклевати, немојте ме држати у неизвесности, која је за мене гора него сама смрт! Реците, кажите ми, могу ли се надати највећем блаженству овога света, могу ли се надати, да ће моја топла љубав, у мојим топлим грудима, наћи топлога одзива у топлим грудима ваше топле — ваше ћерке госпођице Малчике? Хоће ли она да буде моја жена?

Јеца. Господине Тошице, мени је врло жао, што вам баш ја морадох —

Тошица. Ви ме плашите! —

Јеца. Баш сада сам добила налог од своје кћери, да вам у име одговора на вашу просидбу кажем, да је ваша просидба по њу велика част —

Тошица. Заиста?

Јеца. Али да ипак мора одбити вашу понуду.

Тошица. Она ме одбија!

Јеца. Тако је, господине, а сада вам се влаћам. (Оде.)

С Е Д М А П О Ј А В А.

Тошица (сам.)

Тошица. Она ме одбија?! Љубав моју топлу гази ногама? Толлике многе букете што сам јој доносио, не узима ни у обзир? О женске! Како сте неблагодарне! Али не, то не може бити, то су материне жеље и можда и масло мојих супарника. Да, да! То ће и бити! Малчика није могла рећи! Они ме хоће да изиграју! Али им то не ће испасти за руком! Идем... Идем да питам њеног оца. Он је безпристрастан, он није у комплоту. О, Малчика! (Оде.)

О С М А П О Ј А В А.

Бранко и Савета.

Бранко. Ви сте се, госпођице, јако уморили, можда је по вољи, да седнете.

Савета. Благодарим! (Седне.)

Бранко. Ако вам моја присутност није досадна, дозвољите да останем овде!

Савета. Изволите, господине! Ваша присутност за цело не само мени, већ ником, који вас познаје, не може бити досадна.

Бранко. Кад би ваше речи истините биле.

Савета. За што не? У мојим речима нема ничега, што би вам дало пов да, да посумњате о њима.

Бранко. Има, госпођице, јер уверавајући ме, да вам моја присутност није досадна —

Савета *(упадно.)* Као ни другоме —

Бранко. Све једно! Кад само ни вама није — дајете ми чпак и ако малену наду, да би вам можда моја присутност могла и пријатна да буде, што никако не могу да верујем. Ви ћутите? Дакле да верујем?

Савета. То ја нисам рекла!

Бранко. Нисте, ал' нисте рекли ни да не верујете!

Савета. Ако вам је баш до тога стало!

Бранко. Не, не, немојте рећи! Не сумњам, да сте у стању не само рећи, већ — опростите примедби — и речи ваше слатким смејом пропратити.

Савета. Није лепо од вас, да ме подсећате на моју неучтивост!

Бранко. Неучтивост? За што неучтивост? За то ваљда, што ми вашим смејом истину потврдисте? Или зар се истина не може потврдити, можда ни рећи? И то за то, што је случајно та истина за мене непријатна била? Не, не,

госпођице, ви имадосте право! У првој јарости нађох се увређен! Шта више, био сам предузео, да вам се осветим! Ох, последице тога лудога предузећа осећам још и сада!

Савета. Како ми се чини оне вас непријатно дирају, за то манимо се тога разговора.

Бранко. Не, госпођице, продужимо га даље! Кад сте ме ви оно исмејали, био сам намерио да вам се осветим! Ја сам своју намеру и извршио. Знате ли како?

Савета. Не знам!

Бранко. Просио сам госпођицу Малчику.

Савета. Добро сте учинили!

Бранко. Нисам, госпођице, тако ми мога Бога, нисам! Запросио сам девојку, коју не волим, коју никад не бих учинио сретном, запресио сам онда, кад је у моме срцу ваш лик урезан био, кад је пред мојим очима ваш лик лебдио, кад сам вас најватреније волео!

Савета (на себе) Боже! (На глас) Збогом, господине!

Бранко. О, немојте нићи, немојте ме оставити! Имајте сажалења са несретником, који вас и сада љуби, обожава!

Савета. Господине, ви сте заборавили, да сте запросили Малчику! (Малчику се показује.)

Бранко. Знам ја то добро, ал ја Малчику не волим!

Савета. Несретниче!

Бранко. На против вас — вас волим — а и ви, и ви волите мене!

Савета. Господине, каква дрскост!

Бранко. Бадава тајите, разговор ваш са госпођацом Милицом прислушкивао је Топица. Није истина, да ви другога волите, ви волите мене!

Савета. Е, добро, господине! Нека је и тако, а сада чујте и мене! Ја Малчику љубим више него саму себе. Ја нисам неблагодарна, господине! Ја добро знам да сам сироче без оца и матере, ја добро памтим, да су ме малчкини родитељи још као малено дете примили у своју кућу, хранили, неговали, васпитали као своје рођено дете, ја добро знам да сам се њима јако задужила и верујте ми, господине, ја нећу пропустити прилику, да се детету мога добротора, да се Малчки не одужим. Ви сте Малчику запросили, Малчика вас воли, ви ће те јој бити муж, ви јој морате бити муж! Не, не! Не морате, већ ја вас само молим, и ако је истина, да ме волите, онда ми немојте одрећи моју молбу!

Бранко. Савета!

Савета. Дајте ми вашу руку. (Бранко учи

на.) Тако, сад сте ми обрекли, па сада збогом, господине Бранко, будите сретни! (Оде.)

Бранко. Шта сам учинио! О, мене несретника! (Оде.)

ДЕВЕТА ПОЈАВА.

Малчика, за тим Соколовић и Јеца.

Малчика (ступи лагано) Доцкан! Док сам ја бирала, дотле су се ово двоје заљубили! И то морадох баш онда дознати, кад сам већ хтела да . . . (Окрене се.) Пст! Да ме нико не чује! Шта сада да радим? Да их раставим? Шта би ми хаснило! Чинићу се невешта! То је најбоље! Остају ми још двојица! Двојица? Та ја сам их одбила! Но ето сада белаја.... Брзо да потражим оца и матер!

Соколовић и Јеца (ступе)

Соколовић. Ево је!

Јеца. Зар си ти ту, драго дете, а ми те тражимо!

Малчина. Овде сам! Тражила сам . . .

Соколовић. Већ знам кога! Он је баш сада отишао у другу собу, наш зет —

Јеца. Да, наш син Бранко!

Малчина. Бранко? Јесам ли ја њега избрала?

Соколовић. Да боме!

Јеца. Да како, дете моје!

Малчика. Ја сам се предомислила!

Соколовић и Јеца. Предомислила?

Малчика. А да ви, отац, нисте можда већ рекли господину Штанцини?

Соколовић. Нисам још, дете моје!

Малчика. А ви, мати?

Јеца. Нисам, али идем одмах!

Малчика. Ставите! Ко што рекох, предомислила сам се! Пођи ћу за господина Штанцаку!

Соколовић. Дакле не за Бранка?

Малчика. Рекла сам већ, за Штанцаку! (Оде.)

Јеца. Али драго моје дете! (Оде за њом.)

Соколовић. Добро те ја нисам човека одбио! (Пође и сукоби се са Тошицом.)

ДЕСЕТА ПОЈАВА.

Пређашњи и Тошица.

Тошица. Једва вас нађох!

Соколовић. А, господин Тошица!

Тошица. Ја сам, господине, најнесретнији човек на овоме свету, ја, кога судба гони, и кога ће судба у црн гроб отерати.

Соколовић. Умирите се, господине!

Тошица. Никада! Већ ми реците, је ли истина, је ли могуће, да је мене ваша ћерка одбила? О, реците да није, немојте ми оштар нож у здраво срце забадати, немојте изрећи ону кобну реч, од које зависи живот или смрт.

Соколовић. Жао ми је, господине Тошице, али ја вам морам потврдити, да вас је моја ћерка одбила. (Оде.)

Тошица (сам.) Давле и он! Истина је дакле! Сруши се на мене плаво небо, прогутај ме црна земља! Ал' немојте! Још ја не верујем, још ја нисам пресуду из њених уста чуо! Њу идем да тражим, она ми мора рећи лио или тако! Ох, Малчика! (Оде.)

ЈЕДНАНАЕСТА ПОЈАВА.

Милица и Штанцика.

Милица. Ћутите, господине, ја вам не верујем ни речи! Сви сте ви мушки на једну форму, особито на срам женских

Штанцика. Ласкам си, госпођице, да мене не рачувате међу те мушке.

Милица. А за што не, зар ви нисте исто тако несталан као и остали?

Штанцика. Може бити! Али човек у путу до сталности тумара ваздан тамо и амо!

Милица. Место тамо н амо могли сте рећи од Малчике до Малчике.

Штанцика. Не, већ од Малчике до вас, и ту се стално настанио.

Милица. Али ви сте испросили Малчику!

Штанцика. Јесам, али ни једна просидба не стоји на путу другој просидби!

Милица. Врло лепо! Али ни један кошар не стоји на путу другом кошару!

Штанцика. Кошар?

Милица. Кошар, ког сте по свој прилици од Малчике добили, кад сте мени пребегли.

Штанцика. Ви се варате, госпођице! Ја од госпођице Малчике још нисам добио кошара! Могуће је, да бих га добио, али баш за то што је могуће, нашао сам за добро, да могућност предупредим.

Милица. И само за то сте дошли к мени?

Штанцика. О, не! Већ за то, што вас љубим, што вас обожавам!

Милица (за себе.) Једва једаред! (На глас.) Кад би вам човек могао веровати!

Штанцика. (падне на колена.) О, верујте ми, драга Милице! Ја сам вас увек волио, али ваше ладно понашање отуђивало ме је од вас.

Милица (за себе.) Да боме, има човек право!

Штанцика. Али сада, кад видим, да и ви мене, не ћу казати волите, него љубите —

Милица (за себе.) Као да то није све једно!

Штанцика. Сад вас преклињем, немојте ме одбацити од себе!

Милица. А Малчика? (Она се показује.)

Штанцика. Добија од мене кошар!

Милица. Уставите!

Штанцика. Ево ме за навек ваш! (Заграи је.)

Милица Хајдете мојим родитељима! (Оду.)

ДВАНАЕСТА ПОЈАВА.

Малчина, за тим Соколовић и Јеца.

Малчика. Доцкан и опет доцкан! Је ли то ко видио! Мене тако изневерати! Мени дати кошар! Да, да! Сада, кад бих му и дала кошар, он би слеглао раменима, и смејао би се, рекао би ми да већ има жену. Свиснућу од једа! Само да ми је да знам, шта да радим? Ја морам имати младожењу што пре дов се још није прочуло. Остао је још Тошица... Да, да! Он мора бити мој муж! Иде неко!

(Соколовић и Јеца ступе.)

Соколовић. Драго моје дете!

Јеца. Јеси ли већ рекла Штанцики?

Малчика. Штанцики? Не ћу да чујем о њему! Он је један . . .

Соколовић и Јеца. Шта!

Малчика. Предомислила сам се! Не ћу Штанцику! Поћи ћу за господина Тошицу!

Соколовић и Јеца. За Тошицу?

Малчика. Но, па шта се чудите?

Соколовић. Али дете моје, ја сам му већ.

Јеца. И ја сам већ.

Малчика. Шта наопако! Да му нисте већ отказали?

Соколовић и Јеца. Да боме, да смо!

Малчика. Доцкан! Ох, Боже! Несвест!

(Спусти се на столицу.)

Соколовић. Дете моје, шта је теби? (Виче.)
Воде! Воде!

Јеца. Боже благи — позлило јој! (Виче.)
Воде! Воде! (Јован протрчи кроз собу.)

Т Р И Н А Е С Т А П О Ј А В А.

Пређашњи и Тошица.

Тошица. Ту је! Одважно сам се: живот или смрт! О, госпођице Малчика!

Соколовић. Воде дајте, воде!

Тошица. Бадава ме терате! О, госпођи-

це Малчика! Мени рече ваш отац и госпођа
ваша мати —

Јеца. Воде, господине Тошице! Воде!

Тошица. Да сте ме ви одбили Али ја
не верујем њиховим речима и дошао сам да
то чујем из ваших уста. Ја вас љубим, не-
мојте ме одбити, примите ме за вашег мужа!

Малчика. (Њуна.) Примам вас, господине То-
шице! (За себе.) Хвала богу!

Тошица. Је л' могуће, госпођице Мал-
чика! Ох, ја сам најсретнији човек на овоме
свету!

ЧЕТРНАЕСТА ПОЈАВА.

**Тимић, Тимићка, Милица, Савета. Штан-
цика Бранко и пређашњи.**

Сви (што долазе.) Шта је? Шта је Малчика?

Малчика. Није ништа! Изненадан, при-
јатан потрес мало ме је збунио!

Сви. Потрес?

Тошица. Да, господо, јер овај час покло-
нила ми је моја слатка Малчика њену руку!

Сви. Истина?

Малчика. Тако је, господо!

Тимићка. Исто тако имам част и ја пред-

ставити господина Штанцику као заручника моје ћерке Милице!

Сви. Дакле двоје сватова!

Малчина. Троје, господо!

Сви. Троје?

Малчина. Да! Трећи је пар господин Бранко и моја сестра Савета.

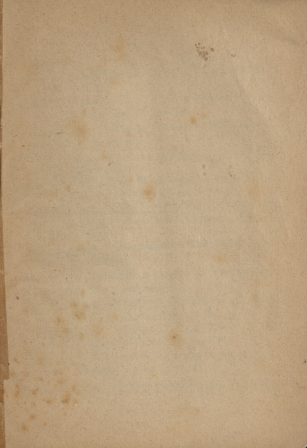
Савета. Малчика!

Малчина. Ја све знам и радујем ти се од свега срца!

Бранко (полагано) Хвала вам, Малчика!

Малчина. И тако се све сретно свршило (Публици). Да ли увек тако бива? Ја сам бирала и нашла сам пара, али на позорници, у животу чешће се догађа, да избирач нађе — отирач!

(Завеса пада.)

By *James P. [unclear]*

Библиотека за старо и младо.

Бекство из ропства. Приповетка из живота американских робова. Написао Ернст Валтер.

На биволском језеру или преријски белац. Написао Павле Кенел.

Надајница. Приповетка из живота јужних Индијанаца. Написао Ернст Валтер.

Асторија. Приповетка из дивљачких крајева. Написао Ернст Валтер.

Робовски трг. Приповетка из јужних крајева. Написао Ернст Валтер.

На шуме. Приповетка из американског ратовања за независност. Написао Ернст Валтер.

Први соко или бој на Хорикон језеру. Индијанска приповетка из колонијалнога рата. Написао Алфред Бредов.

Златан рудник. Приповетка из Блек-Хила. Написао Ернст Валтер.

Дабролонци. Приповетка из поречја реке Мисури. Написао Ернст Валтер.

Осанта, лена ње поглавчица. Индијанска прича из Рока Мунтена. Написао Ернст Валтер.

Опасно бекство. Индијанска приповетка из Западне Америке. Написао Павле Ник.

Насељеници. Приповетка из времена првих насељивања. Написао Ернст Дотриц.

ЦЕНА ЈЕ СВАКОЈ КЊИЗИ САМО 10 ПАРА ИЛИ 5 НОВ.

На даље су изашле :

ПРИПОВЕТКЕ ЧУВЕНОГА СВЕТСКОГА КЊИЖЕВНИКА

ХРИСТОФА ШМИТА

за зрелију омладину ради поуке:

КАКО МЛАДИЋ ПОСТАЈЕ КАРАКТЕР У ЖИВОТУ.

П О Ж А Р

приповетка у писмима од Христофа Шмита

цена 5 новчића — или 10 пара.

ДРВЕНИ КРСТ

приповетка Христофа Шмита, превео К. Миодраговић

цена 5 новчића — или 10 пара.

НАЈБОЉЕ НАСЉЕДСТВО

приповетка Христофа Шмита, превео К. Миодраговић

цена 5 новчића — или 10 пара.

УСКРИШЊЕ ЈАЈЕ

приповетка Христофа Шмита, превео К. Миодраговић

цена 8 новчића

ШАРЕНИ ЛЕНТИР

приповетка Христофа Шмита, превео К. Миодраговић

цена 10 новчића — или 20 пара.

ГОЛУПЧЕ

приповетка за српску младеж по Христу Шмиту

цена 5 новчића — или 10 пара.